

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Hany Janotové ve věci

žalobce: **S. A.**
zastoupený advokátem JUDr. Simonem Mesropyanem, Ph. D.
sídlem Rybná 678/9, Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. září 2025, č. j. PPR-31087-11/ČJ-2024-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- [1] Žalobce jako občan Arménie požádal o udělení krátkodobého víza pro vstup do schengenského prostoru, jelikož chtěl vstoupit do Německa. Jeho žádost byla krátce po jejím podání zamítnuta. Sděleným důvodem zamítnutí bylo zařazení žalobce do Schengenského informačního systému druhé generace (dále též „*SIS II*“) jako nežádoucí osoby pro vstup do schengenského prostoru (ID XXX). Žalobce následně požádal o poskytnutí informací o osobních údajích ve smyslu § 84 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o policii*“) a čl. 58 rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému druhé generace. Žádány byly informace, jaké veškeré osobní údaje jsou zpracovávány Policií České republiky k osobě žalobce, jak dlouho budou tyto osobní údaje zpracovávány, za jakým účelem jsou tyto osobní údaje zpracovávány Policií České republiky.
- [2] Rovněž požádal o výmaz osobních údajů dle § 28 odst. 1 a § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zpracování osobních údajů*“) a dle § 84 zákona o policii.
- [3] Napadeným rozhodnutím žalovaného (dokumentem s názvem „Zpracování osobních údajů – sdělení“) nebylo žalobcově žádosti o výmaz osobních údajů vyhověno.

II. Žalobní argumentace

- [4] Žalobce namítá, že jej Česká republika jako nežádoucí osobu do SIS II zařadila v rozporu se zákonem. Nebyly totiž dány důvody, které by tento zásah do jeho práva na volný pohyb a do jeho osobní svobody mohly zdůvodnit (zde odkazuje na články 8, 10 a 14 Listiny základních práv a svobod). Žalobce úspěšně podniká a cestuje při tom po celém světě. S českou cizineckou policií neměl nikdy problémy. V České republice XXX. Uvádí, že se ani v České republice, v jiném členském státě Evropské unie, ani nikde jinde nedopustil ničeho, co by jeho zařazení do SIS II odůvodňovalo. Provedený záznam omezuje žalobcův pohyb po celé Evropské unii, což má následky v rámci jeho podnikání.
- [5] Postup žalovaného dle § 154 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“) shledává nezákonným. Žalovaný nerozlišuje mezi podmínkami pro vložení a zachování záznamů do Evidence nežádoucích osob (dále též „*ENO*“) a do SIS II. Skutečnost, že pro vložení a zachování záznamu v SIS II je vytvoření záznamu v ENO nutnou podmínkou, neznamená automatické vložení záznamu do SIS II. Gramatický výklad daného ustanovení vede k závěru, že důvody k zařazení do každé z těchto evidencí mají být vždy posouzeny individuálně. Žalobce k tomuto odkazuje na čl. 24 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 (dále též „*nařízení 2018/1861*“). Příslušný správní orgán musí v jednotlivých případech

posoudit, zda byla splněna národní kritéria i kritéria uvedená v nařízení 2018/1861, a také zda má být daný záznam učiněn také v SIS II. Zde žalobce odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017 – 52.

- [6] Dle žalobce je sdělení žalovaného nutno z materiálního hlediska vyhodnotit jako rozhodnutí. Proto musí naplňovat základní podmínky, které stanoví právní předpisy a rovněž judikatura.
- [7] Zdůvodnění zařazení žalobce do ENO uvedené žalovaným považuje za obecné, stejně tak za „vágní“ označuje odůvodnění jeho záznamu v SIS II. Rovněž nebyla zdůvodněna přiměřenost učinění těchto záznamů. Nebylo konkrétně a přezkoumatelně uvedeno, z jakého důvodu žalobce představuje „osobu ohrožující bezpečnost státu“. Odkazy žalovaného na „poznatky z utajovaných zdrojů“ a na „otevřené internetové zdroje“ shledává žalobce rovněž nekonkrétními.
- [8] Dle nařízení 2018/1861 je správní orgán povinen průběžně monitorovat, zda ještě stále trvá potřeba vedení daného záznamu. Bod 11 preambule (pozn. soudu: žalobce měl zřejmě na mysli bod 31) tohoto nařízení obsahuje obecné pravidlo, podle kterého mají být záznamy po třech letech smazány. Má-li být daný záznam uchovávan déle, musí být tato skutečnost komplexně posouzena, přičemž dle žalobce toto platí i pro tzv. opakované záznamy. To však z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá. Povinnosti odůvodnit výše uvedené nemůže správní orgán dostát jen odkazem na ustanovení § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Zde žalobce odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 9. 2017, ve věci *Regner proti České republice*, dle něj má být správním orgánem třeba i pouze stručně zdůvodněno, v jakém rozsahu prováděl přezkum, a to tak, aby bylo i nadále zachováno utajení a vyšetřování dané osoby. Dále odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 31. 1. 2006, ve věci C-503/03 (*Farid a Bouchair*), dle něž lze o občanu třetí země pořídit záznam jen tehdy, pokud je zjištěno, že jeho přítomnost představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu.
- [9] Výše uvedené dopadá také na žalobcův zdravotní stav. Žalobce potřebuje mít možnost cestovat z důvodu nezbytné lékařské péče. Předkládá potvrzení o povinnosti dostavit se ke kontrolnímu vyšetření v Lyonu, Francii. Má se jednat o předtransplantační konzultaci. Je tak přímo ohroženo jeho zdraví a život.
- [10] Dále žalobce namítá, že neměl možnost se vyjádřit k těmto důvodům zařazení jeho osoby do SIS II. Tím byla porušena jeho procesní práva, zejm. právo na spravedlivý proces.

III. Vyjádření žalovaného

- [11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že ke dni vyhotovení svého vyjádření (5. 1. 2026) žalobce není veden v ENO a jeho osobní údaje nejsou ani v SIS II.
- [12] Žalobcovy záznamy v obou evidencích byly pravidelně přezkoumávány, a to dne XXX. V souvislosti s žalobcovou žádostí o výmaz byly navíc provedeny přezkumy ve dnech XXX. Na základě stanovisek zadavatele požadavku bylo zjištěno, že důvod k vedení záznamů v daných evidencích stále trvá. Tato stanoviska jsou všechna (vyjma stanoviska z 2. 9. 2025) v režimu „vyhrazené“. Při přezkumu bylo shledáno, že „*existovalo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných*“

osob respektive jejich života, zdraví a jejich majetku, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana a rovně by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem např. styky s lidmi, praktikující činnosti ohrožující bezpečnost státu“. Ve vztahu k trvání těchto důvodů bylo shledáno, že „XXX“. Rovněž bylo zjištěno, že XXX.

- [13] K námitce žalobce, XXX, žalovaný uvádí, že tato argumentace není relevantní, a to s ohledem na znění § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a na skutečnost, že žalobce je tzv. VOR V ZAKONĚ. Odkazuje zde na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 48/2024-40. Dále uvádí, že podmínkou evidence není předchozí spáchání škodlivé činnosti danou osobou na území státu, který záznam provádí.
- [14] Ve vztahu k námitce XXXžalovaný uvádí, že neopomněl posoudit přiměřenost dopadu záznamů do žalobcova soukromého a rodinného života. Bylo shledáno, že XXX, přičemž žalobce byl o tomto poučen v rámci napadeného rozhodnutí. Byla tak zachována proporcionalita vyžadovaná čl. 21 a 24 nařízení 2018/1861 a § 154 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce nemá k území České republiky žádné rodinné, pracovní ani jiné vazby.
- [15] K námitce týkající se neodůvodnění žalobcovy evidence v obou systémech, a to alespoň v hrubých rysech, žalovaný uvádí, že důvody uvedené v napadeném rozhodnutí byly formulovány tak, aby nebyl porušen zákon č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Nevyhovění žádosti bylo učiněno v souladu s § 28 odst. 2 písm. a) a c) a rovněž s § 29 odst. 5 zákona o zpracování osobních údajů. Souladný byl také s čl. 53 odst. 3 nařízení 2018/1861.
- [16] Žalovaný zdůrazňuje, že jelikož byl žalobce do ENO evidován dle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, aplikovalo se rovněž ustanovení § 169m daného zákona, jež stanoví, že písemnosti a záznamy obsahující utajované informace musí být v řízeních vedených dle zákona o pobytu cizinců uchovávány odděleně mimo spis, jehož součástí se tak nestávají. Odůvodnění poté ve vztahu k těmto utajovaným skutečnostem nese pouze odkaz na příslušný podklad pro vydání rozhodnutí a na stupeň utajení. Hodnocení daných informací je zdůvodněno jen v tom rozsahu, ve kterém nejsou uváděny utajované informace. Zde žalovaný odkazuje například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2022, č. j. 8 A 11/2022-82. Uvádí také, že je-li odůvodnění zařazení žalobce do předmětných evidencí učiněno tak, že se vymezí jednání, jehož by se tento mohl na území dopustit, s tím, že dané skutečnosti odpovídají obsahu utajované části spisu, je příslušné odůvodnění individualizováno dostatečným způsobem. K tomuto odkazuje například na rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2023, č. j. 6 A 7/2022-42, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 7 As 171/2022-24.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

- [17] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto. Žaloba je nedůvodná.

- [18] Na základě § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*“ Ve druhém odstavci téhož ustanovení se dále uvádí: „*Policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*“ V pátém odstavci dané ustanovení zakotvuje požadavek přiměřenosti ve vztahu k zařazení osoby do evidence, když stanoví, že: „*Ten, kdo žádá o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle odstavce 1, musí dbát na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení. Policie je oprávněna požadovat po tom, kdo uplatňuje požadavek podle odstavce 1, prokázání přiměřenosti podle předchozí věty, pokud tato přiměřenost není prokázána v požadavku. Při prokazování přiměřenosti je třeba zejména posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“ Dle šestého odstavce věty druhé téhož ustanovení platí: „*Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným předpisem Evropské unie^{20a)}; to neplatí v případě občana Evropské unie^{1b)} nebo občana smluvního státu.*“
- [19] Dle § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „*Policie přezkoumá důvody, které vedly k zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle § 154 odst. 2, jedenkrát ročně nebo vždy, má-li poznatky tyto důvody zpochybňující, a na základě tohoto přezkumu cizince v evidenci ponechá nebo jej z této evidence neprodleně vyřadí. Nemůže-li sama tyto důvody objektivně přezkoumat, požádá o jejich přezkum toho, kdo uplatnil požadavek na označení cizince za nežádoucí osobu.*“ Žalovaný provedl přezkum důvodů v následujících dnech, které uvedl v rámci svého vyjádření: 19. 11. 2019, 23. 11. 2020, 2. 12. 2021, 15. 12. 2022, 15. 12. 2023, 17. 7. 2024, 30. 12. 2024 a 2. 9. 2025.
- [20] Dle článku 21 nařízení 2018/1861 platí: „*Členský stát před vložení záznamu a při prodloužování doby platnosti záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro to, aby odůvodňoval vložení záznamu do SIS.*“
- [21] Článek 24 odst. 1 písm. a) téhož nařízení stanoví: „*Členské státy vloží záznam o odepření vstupu a pobytu, pokud „členský stát dospěl na základě individuálního posouzení, které zahrnuje rovněž posouzení osobní situace dotčeného státního příslušníka třetí země a důsledků odepření vstupu a pobytu pro něj, k závěru, že přítomnost tohoto státního příslušníka třetí země na jeho území představuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, a v důsledku toho přijal v souladu se svým vnitrostátním právem správní nebo soudní rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu a vložil vnitrostátní záznam o odepření vstupu a pobytu“.*
- [22] Článek 24 odst. 2 daného nařízení poté specifikuje situace, kterých se týká výše uvedené pravidlo v odstavci 1:
- „*a) státní příslušník třetí země byl v některém členském státě odsouzen pro trestný čin, za nějž mu byl uložen trest odnětí svobody v délce nejméně jednoho roku;*

b) existují závažné důvody se domnívat, že státní příslušník třetí země spáchal závažný trestný čin, včetně teroristického trestného činu, nebo existují zjevné náznaky o jeho úmyslu spáchat takový čin na území některého členského státu; nebo

c) 3. státní příslušník třetí země obešel nebo se pokusil obejít právo Unie či vnitrostátní právní předpisy o vstupu a pobytu na území členských států“.

[23] Z účelu Schengenského informačního systému vyjádřeného v článku 1 nařízení 2018/1861 plyne závazek České republiky „zajistit vysokou úroveň bezpečnosti v prostoru svobody, bezpečnosti a práva Unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti na území členských států, a zajistit uplatňování ustanovení části třetí hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému“. Osoby třetích států nemají právní nárok na vstup na území České republiky a rovněž ani na volný pohyb po smluvních státech. Soud se tedy zabýval otázkou, zda je v žalobcově případě dána přednost zájmu na ochraně bezpečnosti a veřejného pořádku nejen České republiky ale také dalších členských států před žalobcovým právem na volný pohyb.

[24] Soud na tomto místě uvádí, že skutečnost, že žalobce již v době vyhotovení vyjádření žalovaného nebyl veden ani v jedné z předmětných evidencí, není pro posouzení této žaloby relevantní, jelikož soud o daném podání rozhoduje na základě skutkového a právního stavu, který platil v době rozhodování správního orgánu, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s. ř. s.). Soud dává žalobci za pravdu, že na předmětné sdělení žalovaného je nutno pohlížet jako na rozhodnutí, proti kterému je možné podat správní žalobu proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

[25] Zdejší soud již jednou o (jiném) žalobcově podání rozhodoval. Jednalo se o rozsudek sedmnáctého senátu zdejšího soudu ze dne 27. 6. 2025, č. j. 17 A 100/2024 – 43, kterým zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2024, č. j. PPR-31087-2/ČJ-2024-990115. Soud porovnal obě žaloby a shledal, že jejich obsah je téměř identický. Jedinou odlišností je, že v nyní posuzované věci žalobce namítá navíc také nepřezkoumatelnost svého označení za „osobu ohrožující bezpečnost státu“ a nekonkretizaci odkazů žalovaného na „poznatky z utajovaných zdrojů“ a „otevřené internetové zdroje“. Žaloba rovněž nově obsahuje námitku týkající se dopadů rozhodnutí žalovaného na žalobcův zdravotní stav.

[26] Žalobce v nyní podané žalobě poukazoval na následující pasáž (str. 8, poslední odstavec) rozsudku čtrnáctého senátu zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017 – 52: „Nařízení č. 1987/2006 ani § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, že každá osoba vedená v evidenci nežádoucích osob musí být automaticky zařazena do systému SIS II“. V dané pasáži se dále pojednává o tom, že žalovaný je povinen v rámci posuzování, zda provést výmaz či nikoli, zhodnotit trvání důvodů pro další vedení záznamu. Rovněž má povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí dané důvody konkretizovat. Tyto závěry považuje soud za příléhavé i ve vztahu k žalobcově věci. V případě řešeném čtrnáctým senátem se však jednalo o zařazení dané osoby do ENO a SIS II z důvodu, že byla shledána vinnou ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Žádost o likvidaci osobních údajů z předmětných evidencí podala z toho důvodu, že měla za to, že spáchaný trestný čin nezakládá závažné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti ani bezpečnosti

smluvních států dle čl. 24 odst. 2 nařízení 1987/2006 a § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. V nyní přezkoumávané věci však byly dány rozdílné skutkové okolnosti. Žalobce byl totiž dle žalovaného osobou, která ohrožuje bezpečnost státu.

[27] Ve vztahu k námitce XXX se soud ztotožňuje s odůvodněním, které poskytl žalovaný, když uvedl, že žalobci nic nebrání v tom, aby XXX. Soud proto danou námitku neshledal důvodnou.

[28] Soud dále souhlasí s žalovaným, že vedení žalobcových osobních údajů v předmětných evidencích není podmíněno jeho vazbou na území České republiky, ať již XXX. Z toho důvodu není rozhodné, zda žalobce někdy v České republice byl, jak namítal v podané žalobě. K tomuto lze odkázat na bod 23 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, kde se uvádí: „[s]kutečnosti, pro něž byl stěžovatel zařazen do zmíněné evidence, nemusí prokazovat ani odůvodňovat, že stěžovatel již veřejný pořádek narušil nebo ohrozil, nýbrž pouze to, že by se tak mohlo stát“.

[29] Dále se soud zabýval žalobní námitkou, kde žalobce uváděl, že žalovaný při svém postupu nerozlišoval mezi podmínkami pro vedení záznamu v ENO a v SIS II. Zároveň bylo žalobcem namítáno, že žalovaný musí zvlášť posuzovat podmínky u každé z těchto evidencí. Odkazoval přitom na ustanovení § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Soud pro přehlednost na tomto místě znovu cituje toto ustanovení: „Cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným předpisem Evropské unie; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.“ Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2025, č. j. 10 As 58/2024-48, který se v bodě 13 zabýval právě námitkou samostatnosti předmětných evidencí, tedy ENO a SIS. Uvádí se v něm, že: „[s]těžovatel má pravdu v tom, že ENO a SIS II jsou samostatné databáze. ENO není vnitrostátní součástí SIS II a cizinec může být veden v ENO, aniž je současně veden v SIS II. Naopak platí, že do SIS II může být vložen jen ten, kdo je evidován v ENO. Jinak se databáze navzájem neovlivňují (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2023, čj. 10 As 363/2020-80, č. 4499/2023 Sb. NSS, bod 52). Typově se ovšem důvody zařazení do obou databází významně překrývají – a jak ENO, tak SIS II pamatují i na důvod spočívající v tom, že cizinec může ohrozit bezpečnost státu. Protože policie odůvodnila své sdělení i touto okolností, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu: byly-li naplněny podmínky pro zařazení stěžovatele do SIS II, znamená to, že stejnými skutkovými okolnostmi byly naplněny i podmínky pro jeho záznam v ENO (který tomu „schengenskému“ záznamu předcházela)“. Na základě výše uvedeného má soud tuto námitku za nedůvodnou.

[30] Námitkou odkazu žalovaného na informace zjistitelné z otevřených zdrojů se již zabýval zdejší soud ve výše citovaném rozsudku ve věci 17 A 100/2024. V bodě 25 uvedl, že skutečnosti uvedené v rámci těchto zdrojů „jsou sice ve srovnání se zjištěními vyplývajícími z utajovaných informací méně hodnotné, což ovšem nevylučuje, aby je žalovaný uvedl a podpůrně, v rámci komplexního hodnocení věci, zohlednil. Žalobce se ke skutečnostem zjištěným z otevřených zdrojů (byť soud připouští, že jsou uvedeny toliko stručně) nijak nevyjádřil, ač mu v tom na rozdíl od utajovaných informací nic

nebránilo)“. Soud má tento závěr za použitelný i v rámci posouzení této žaloby. Ani nyní žalobce ve svém podání neuvedl žádnou argumentaci ke skutečnostem, které žalovaný z otevřených zdrojů zjistil. Brojil pouze proti neindividualizaci těchto informací. Jelikož však tyto informace tvoří pouze podpůrný argument žalovaného, neshledal soud námitku nekonkrétnosti daných odkazů důvodnou.

[31] Žalobce také namítal, že neměl možnost vyjádření se k důvodům svého zařazení do předmětných evidencí, z čehož vyvozoval porušení svých procesních práv, zejména práva na spravedlivý proces. Soud však k tomuto uvádí, že z příslušné zákonné úpravy nevyplývá povinnost žalovaného umožnit žalobci vyjádřit se k těmto důvodům. Ve vztahu k zařazení cizince do ENO navíc § 154 odst. 7 zákona o pobytu cizinců výslovně stanovuje, že tento údaj se dané osobě nesděluje. Daná námitka tak není důvodná.

[32] Rozhodující senát zdejšího soudu se dne 21. 5. a 25. 5. v zabezpečené místnosti ve svém plném složení seznámil s utajovanými částmi spisu (stanovisky zadavatele požadavku k žalovaným prováděnému přezkumu vedení údajů v daných evidencích – vyjma stanoviska ze dne 2. 9. 2025 jsou všechna v režimu „vyhrazené“), na které odkazoval žalovaný. Soud podotýká, že daná část spisu mu byla předložena odděleně od ostatních částí spisu a byla rovněž řádně zabezpečena. Na základě jejich studia dospěl soud k závěru, že informace v tomto podkladu uvedené splňují zákonné požadavky vedoucí k závěru, že žalobce byl a je zařazen do evidencí oprávněně. Na tomto místě soud připomíná, že „[o]mezený přístup účastníka řízení k určitým utajovaným skutečnostem, a logicky proto absence jejich specifického hodnocení ve veřejně přístupném odůvodnění soudního rozhodnutí, bude suplována plným přístupem soudu a přezkum[em] všech utajovaných skutečností, na kterých správní orgán založil své rozhodnutí (...)“ – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č. j. 7 As 171/2022-24. K otázce přezkumu utajovaných informací lze odkázat také na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2023, sp. zn. IV. ÚS 255/23 nebo na jeho nález ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20.

[33] Po výše uvedeném zhodnocení utajovaných materiálů dospěl soud k závěru, že vyhodnocení provedené žalovaným, kdy byl žalobcem shledán osobou ohrožující bezpečnost České republiky i dalších států schengenského prostoru, ob stojí. Odůvodnění poskytnuté žalovaným v napadeném rozhodnutí svým rozsahem splňuje požadavky formulované rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Regner proti České republice*. Závěry žalovaného shledal zdejší soud souladnými také s rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci *Farid a Bouchair*, jelikož se v době vydání napadeného rozhodnutí jednalo o skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu.

[34] Ve světle výše uvedeného soud shledal, že žalobcova námitka porušení článků 8, 10 a 14 Listiny základních svobod není důvodná.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

- [36] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
- [37] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy – tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. května 2026

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu